

Մի տար հոգիս իմ աւար
Դժոխքի կրակին մըշտովս
Երանաւէտ կոչումի
Յայնդ ինձ բրէ՛ լըսելի՛
«Եկուր, սըբրոց հետ ընտիր՝
Արքայութիւնըս մըտիր».

Արարածներուդ ողորմութեան յոյս,
Ողորմէ՛ և իմ բազմամեղ հոգւոյս:

ԻԳ.

Ամենողորմ Տէր, անհուն
Գութնդ ցըցուր ամենուն՝
Որոնք քեզի կը հաւտան,
Թէ՛ համարին ինձ ըլլան,
Թէ՛ ծանօթ, թէ՛ այլազգի,
Կենդանի կամ լուսհոգի.
Զիս առողին ալ, ո՞վ Տէր,
Քաւէ՛ չար կամքն ու մեղքեր,
Որ արժանի զըտնելին
Ողորմութեանդ զանծին.
Արարածներուդ ողորմութեան յոյս,
Ողորմէ՛ և իմ բազմամեղ հոգւոյս:

ԻԳ.

Փառաւորեալ օրհնեալ Տէր,
Մի խընդրւածըս մերժեր,
Բարեխօս ինձ համար քեզ՝
Սուրբ Կոյսն է, մեծն Յովհաննէս,
Նախաժըկայն և իր հետ
Գրիգոր մեր լոյս հայրապետ,
Հին օրէնքին վեհ Սուրբեր,
Նորին՝ վկաներն անվեհեր,
Երկնի, երկրիս անհամար
Սըբբամարդուր հոգւոց պար.
Եւ քեզ՝ անբաժան Սուրբ Երրորդութեան՝
Երկըրպագութիւն և փառք յաւիտեան:

Հ. Ա. Վ. ՏԻՐՈՑԵԱՆ

ՀՈՄԵՐՈՍ

Ո Դ Ի Ս Ա Կ Ա Ն

Գ. ԵՐԳ

(Շար. տես Բազմավէպ էջ 116)

○ ○

Այսպէս ըսաւ Արամազդի ճաւակեթն
Եւ անսացին անոնք ահոր խօսքերուն:
Եւ քարոզներն անոնց ձեռքին ջուր լըցին,
Եւ պարմանիք պըսակցցին բաժակներն
Անապակով, եւ բաժնեցին ամենուն.
Եւ լեզուները նետելով կրակին մէջ
Ելան ու նուէրը թափեցին: Եւ ապա
Երբ ուզածնուն չափ խըմեցին իրենք ալ,
Փափագեցան Տիւրմաքոս Վթենաս
Վերադառնալ իրենց քաշտին խորագոգ,
Բայց Նեստոր դէ՛մ կեցաւ և այսպէս զուրցեց.
« Դիտս և միւս անմահական աստուածներն
Ինէ՛ հեռու ընեն որ դուք զիս թողով՝
Դառնաք ձեր նաւն երազաճեպ. ես կարծես
Ազքատ ու մերկ մէկն ըլլայի, չըլլայի
Անթիւ գորգեր ու ծածկոցներ տանըս մէջ
Հանգըստօրէն քընանալու, ըլլայ ինձ՝
Ըլլայ անոնց համար որ տունս հիւր կու գան:
Բայց ես ունիմ չըքնաղ գորգեր, ծածկոցներ.
Ոչ, սիրուն ճետն Ողիտէսի պէս մարդուն՝
Պէտք չէ նաւուն տախտակներուն պառկի վրայ,
Որչափ ատեն ապրիմ, եւ որչափ ատեն
Իմ պալատիս մէջ զաւակներըս մընան
Ընդունելու հիւրն որ մեր տունը կու գայ »:

Եւ պատասխան տըւաւ ծաւի դիցունհին.
« Շատ լաւ ըսիր ասի, սիրուն ծերունի,
Եւ պէտք չէ քեզ հընապահդի Տելեմաք,
Վասն զի շատ աւելի լաւ է այդպէս:
Արդ ասիկա հետդ արքունիքըդ թող գայ
Ու պառկի հոն. ես մեր սեւ նաւը կ'երթամ
Որ շընեմ մեր ընկերներուն սիրտ՝ խրախոյս
Եւ տամ անոնց ամէն մէկին պատուէրներ,
Զի անոնց պինդ տարեցն ըլլալ կը պանծամ:
Բոլոր միւսերն որոնք եկան ետեւէն
Երիտասարդ են եւ մեզի բարեկամ,

Եւ ամենամեծն Տելեմաքին տարեկից:
Արդ զիսկեկտով սեւ՝ զոգաւոր նաւին մէջ՝
Քառուն կանուխ կաւկուններուն պիտ՝ երթամ
Ուր քառնելիք մ'ունիմ ես հին և մեծկակ:
Եւ ամենամեծն Տելեմաքին տարեկից:
Արդ զիսկեկտով սեւ՝ զոգաւոր նաւին մէջ՝
Քառուն կանուխ կաւկուններուն պիտ՝ երթամ
Ուր քառնելիք մ'ունիմ ես հին և մեծկակ:

Դազկենիկար կոնք մը եւ ջուր, եւ ունէր Սահառ մը միւս ձեռքին մէջ լի սուրբ մուրկով, եւ Թաթսիմեդ քաջամարտիկն հոն մօտն էր Հատու տապարը ձեռքը, կազմ ու պատրաստ Տալու հարուածը երինջին. Պերսէոս Ունէր բաժակ մ'արիւնը մէջն առնելու։ Եւ ծեր Նեստորը ձիակրիթ ցանկելով Ջուրն ու սուրբ մուրկն՝ երախարիթն ընծայեց Ջոհին զըլխուն մազերէն կրակ նետելով, եւ Պալլասին շատ աղերսներ կը հեղուր։

Այլթթէն վերջ երբ ցանեցին մուրկը սուրբ, Նեստորի ճեռը քաջարի Թաթսիմեդն Երինջին մօտ գալով հարուածը տըլաւ։ Եւ խզրատեց վիզին նեարդերը տապարն, եւ երինջին ոյժն ու կորովը չլստեց։ Կ'ազօթէին բարձրը ձայնով Նեստորի Գուստորն, հարսերն եւ կողակիցն իր արգոյ Եւրդիկէ՛ կլիմենոսի մեծ աղջիկն։ Յետոյ երինջը գետնէն վեր վերցնելով Բրոնեցին դայն, իսկ Պիսիստրատ կորովին իսկոյն մորթեց։ Երբ դադրեցաւ սեւ արիւնն ու չունչը գնաց թողլըքիւով ոսկորներն, Անմիջապէս կըտոր կըտոր ըրին գայն, եւ ազդըններն ըստ օրինի յօշելով ճարպի կըրկին խաւերով շուրջ պատեցին. Անոնց չորս զին դընելով հում կըտորներ, Ճորտը կ'այրէր ծերու փայտի շերտերով եւ կը հեղուր անտոն վըրայ սեւ գինի։ Եւ իր քոֆն հոն պատանիներ քաջառոյց Ձեռքերնուն մէջ հինգարձէններ ունէին։ Երբոր ազդերն ըսպատեցան այրեցան եւ փորոտին ճաշակեցին, ինչ որ ճնաց կըտոր կըտոր շարգած զարկին շամփուրի եւ խընամթով խորովեցին՝ բըռնելով իրենց ձեռքին մէջ այն սըրած շամփուրներն։

Իսկ գեղեցիկ Պոլիկասուն՝ Նեստորի կըրտսերագոյն դուստրը լրաց Տելեմաքն, եւ գայն պարարտ՝ անուշ իւղով օծելով՝ Հագոցոյ անոր նուրբ վրտաւակ մ'ու լօղիկ։ Եւ ան իւրման անմահներուն իր մարմնով՝ Բադիթթէն դուրս ելաւ ու գնաց Նեստորի ժողովըրդոց հովիւին քովը Նըստաւ։

Երբ եփեցաւ միսն ու կրակն քաշեցին՝ կերակուրի նըստան, եւ ժիր սպանակներ կը լեցնէին գինով ոսկի բաժակներն։ Երբ անցուցին կերուխումի փափաքներն, Նեստոր ասպետը Գերենեան խօսք առաւ.

« Իմ սիրելի զաւակներս, օ՛ն, բերէք շուտ Գանգուրազեղ երկվարներն ու զանոնք Տելեմաքի համար կառքին լըծեցէք,

Որպէս զի ան իր ճամբուն ծայրը հասնի ».

Ըսաւ, անոնք հնազանդեցան մըտադիւր, եւ շուտ կառքին լըծեցին ժիր նըժոյգներն։ Եւ տընկալուչ կինը դրաւ հաց ու գինի եւ այնպիսի կերակուրներ, զոր կ'ուտեն Ու կը սնանին Արամազդեզն արքաներն։ Հեծաւ չըքնաղ կառքին վըրայ Տելեմաք, եւ Նըստաւ քովը Պիսիստրատ Նեստորեան Մարտիկներու պետն եւ առաւ սանձը ձեռքն Ու մըտարակեց. ձիերը թռան դէպ ի դաշտ Յորդոր փուլթով՝ իրենց ետեւը թողլով Բարձրը քաղաքը Պիոսի, եւ իր լուծն Իւրաքանչիւր ձի բուր օրը ցընցեց։

Մըտաւ արեւն, ամէն ուղի մըթնեցաւ Երբոր Փիրէ հասան անոնք, բնակարանն Ալփէոսեան Որսիւրքի զաւակին Դիոկլէսի, եւ անցուցին գիշերն հոն. եւ Դիոկլէս ընձեռեց ձօն հիւրոյթի։

Եւ առաւօտն երբ երեցաւ վարդամասն՝ Անոնք ձիերը լըծեցին ու հեծան Պանուսազեղ կառքին վըրայ, եւ Ելան Կամարակապ հընչուն գաւթին բակէն դուրս։ Տըլաւ մըտարակը ձիերուն Պիսիստրատ, եւ անոնք թռան ինքնայորդոր ու թեթեւ։ Եւ կըտրելով հունձքերով լի շէկ դաշտերն Հասան իրենց ճամբուն վախճանն. այլքան շուտ էին տարեր գիրենք սրաթիռն ի նըժոյգներն։ Արփին մըտաւ, ամէն ուղի մըթնեցաւ։

Թրգմ. Հ. Ա. ՂԱԶԻՍԵԱՆ

Շարունակելի

ՀԱԿԱՊԱՏԿԵՐ

— 0 —

ԳԵՂԵՑՈՒԹԻՒՆԸ. — « Ուր որ զըտնուիմ ես՝ ամէնքը վրտա կը հիանան ու զիս կը պատուեն »:

ՋՐՈՒԹԻՒՆԸ. — « Իսկ ես կ'իշխեմ բարձր գահի մը վրայ, ու թէ որ ուզեմ՝ կը դատապարտեմ »:

ԱՐԴԱՐՈՒԹԻՒՆԸ. — « Գերագոյն օրէնք եմ աշխարհիս վրայ, և իմ առջև ո՛չ մէկ բան կը ծածկուի »:

ՍԵՐԸ. — « Իսկ ես բարերար և անմահ լոյսով կ'ողողեմ երկիրս ու Երկինքը »: